

Ueto

Marcellinus van der Eng

Ueto

een poëtische novelle

Ueto – een poëtische novelle

Marcellinus van der Eng

© 1999-2003 geschreven, 2024 R.M. van der Eng

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de houder van het auteursrecht.

Omslagwerk en foto © R.M. van der Eng

‘Ik zal je ergste branden blussen
om je koelheid te gaan kussen.’

Ueto

‘Hoe ben ik hier in hemelsnaam beland?’ vroeg ik mezelf af toen mijn voeten de grond raakten van een gehucht midden in de Pyreneeën met amper tweehonderd inwoners. Een dorpje waarvan je zou denken dat het in deze tijd ten dode zou zijn opgeschreven. Maar nee, er woonden mensen, hetgeen alleen al was op te maken uit de verzorgde staat van de huisjes, die zo wit waren als krijt, want mensen zag ik niet.

Hoe ik hier was gekomen wist ik eigenlijk wel, en al zou ik hier in bewusteloze toestand zijn beland, ik had het al snel zelf te weten kunnen komen. Het dorp beschikte namelijk over een echte helihaven en andere wegen naar de buitenwereld waren er niet.

Nee, ik weet het al, ik had met twee vrienden een helikopter genomen vanuit Burgos om naar Barcelona te vliegen en vervolgens zouden we een lijndienst nemen naar Amsterdam. Maar waarschijnlijk hadden we iets niet begrepen of had de ene of andere kracht ons naar dit plaatsje gebracht.

Hoe het ook zij, het enige wat ik me van de vlucht nog kon herinneren was dat ik, leunend tegen een van mijn vrienden om een moeizaam vuurtje te krijgen, een sigaret begon te roken – praten deden we niet; daar was het te lawaaierig voor in de cabine

– en ik had de sigaret nog niet opgerookt toen we naast een soort schoolgebouwtje landden dat, zo bleek later, tevens diende als ontvangsthuis van de helihaven van Ueto.

Zelfs de naam van het plaatsje had ik waarschijnlijk zelf verzonnen, want op geen van de landkaarten die we bij ons hadden konden we het dorpje vinden.

Een beetje vertwijfeld en ontheemd liep ik het gebouwtje binnen, dat me meer deed denken aan een asielzoekerscentrum dan aan een ontvangsthuis, aangezien er in een hoek enige bedden waren opgesteld. Er was niemand te bekennen, behalve een getekende, in het zwart geklede vrouw, die zo langzaam werkte dat het leek alsof ze iets opruimde. Ik liep meteen naar de brochurestandaard, waarin ik een boekje vond met lijndiensten. Er waren er vele, maar de plaatsen die erin stonden kwamen me totaal onbekend voor. Niet Marseille, niet Avignon, niet Biarritz, niet Barcelona, niet San Sebastian, zelfs niet Burgos en al helemaal niet Amsterdam.

Hoewel ik de vrouw in het Spaans en daarna in het Frans begon aan te spreken, merkte ik al snel dat er met haar geen gesprek mogelijk was. Ze sprak namelijk een voor mij totaal vreemde taal. Het was geen Baskisch, en ook geen Catalaans. Maar toch had ze me door met haar doordringende blik. Ik was een vreemde.

Er bekroop me een tergend ontheemd gevoel. Ik stond in niemandsland, en dat in Europa.

Met een beklemmender wordende angst begon ik nogmaals alle lijndiensten uit te pluizen en ik bleef alleen maar vreemde naamplaatsen tegenkomen, zoals Auzeta, Tioni, Peatu, Kinso, Blanco, en Aezan, terwijl de helikopter met daarin mijn vrienden opsteeg. Weldra werd ik overvallen door een vreemd soort